

Тренер із боксу зберіг в Ізюмі спортзал під час окупації і виховує чемпіонів

Інтерв'ю 16:09 21.12.2023

Оксана Якушко

До великого вторгнення Ізюм Харківської області славився школою боксу. Там часто проводили змагання, а місцеві хлопці ставали чемпіонами України й майстрами спорту. Багато в чому це заслуга 66-річного тренера Володимира Кириченка. Цій роботі він присвятив близько 40 років. Ізюмці звикли бачити, як Кириченко і кілька десятків підлітків бігали через місто на гору Крем'янець (висота — 218 м). Там вони відпрацьовували удари й відтискалися. Пробіжки закінчились у лютому 2022-го, а в квітні того ж року росіяни повністю окупували місто. Кириченко залишився в Ізюмі. Він сперечався з озброєними росіянами, не дав їм розкрати спортивний зал і відмовився знімати український прапор. І весь час під обстрілами чекав, коли до нього повернуться вихованці. Його мрія вже майже здійснилася — знищений росіянами зал зараз відновлюють, вже скоро там почнуться тренування, [пише](#) «Бабель».

Напередодні великого вторгнення Кириченко, як завжди, тренував дітей. З 2018 року у нього був новий зал — з нормальними тренажерами та хорошим інвентарем. Тренер згадує — незважаючи на те, що усюди багато говорили про наступ, він особливо про це не думав. У Ізюмі 24 лютого ще все було спокійно.

Перший обстріл стався пізно ввечері 27 лютого. «Прилетіло» якраз по району, де живе тренер. З березня 2022 року за місто точилися жорстокі бої. В будинку, де

живе Кириченко, від обстрілів ущент згорів один із під'їздів. Підвал, в якому він тренував 32 роки, завалило уламками після влучання російського снаряда. Пощастило, що люди, які ховалися там, змогли вийти через запасний вихід. Але найбільючіша втрата для тренера — його рідна хата в Малій Комишувасі.

«Сусіди розповіли, що в мене там 15 росіян жило. Все повитягували, розграбували, забрали навіть двері, — каже Кириченко. — Я виріс там. Це була моя віддушину, а тепер — біль».

Першого квітня, коли російська армія остаточно окупувала Ізюм, тренер залишився в місті. Каже, виїздити навіть не думав.

«По-перше, вік уже не той, а по-друге, хоч може це і гучно буде сказано, але чого я маю бігти зі своєї землі? Це ж моя батьківщина. Чого я з неї маю бігти?»

Жити в окупації було важко. На вулиці Кириченка часто зупиняли п'яні росіяни, просили дістати самогон, а коли відмовлявся — починали погрозувати.

Бабель

Одного дня до тренера додому прибігли сусіди і сказали, що росіяни грабують його зал. Він прибіг, біля залу стояла російська вантажівка «Урал».

«Заходжу, а всередині десь семеро озброєних розбирають боксерську грушу, — згадує Кириченко. — У мене мандраж — аж ноги підкосилися. Я питаю: «Хлопці, ви що робите? Тут же діти займалися». Вони сказали, що їм теж треба, й послали нахер. Але потім кинули все, що тримали в руках, і пішли».

Росіяни вкрали бігову доріжку, велосипед та інше обладнання. Щоб вони чи мародери не розікрали зал повністю, Володимир часто лишався там ночувати на

дивані. Серед ночі вставав на обхід із ліхтариком. Каже, хотів зберегти зал для дітей, які підтримували його навіть в окупації. Коли в Ізюмі місяцями не було води, газу і світла і Володимир із сусідами готував їжу на вогнищі біля під'їзду, учні приносили хліб, овочі, навіть готові страви.

У перші півтора місяця окупації на школі біля залу висів український прапор. Окупанти вимагали у Кириченка його зняти. Він відмовлявся.

«Вони приходять і кажуть: «Зніміть прапор». Я кажу: «Я його туди не вшав». А мені прикольно було, цікаво: наш прапор висить, красиво, хоч там і росіяни їздять», — згадує Кириченко.

Згодом росіяни самі зламали флагшток із прапором. Зал постраждав від обстрілів — вибило вікна, двері, уламками пошкодило дах. Але більшість обладнання тренер зберіг.

У грудні 2023-го у залі боксу дуже холодно — старий термометр показує -2 °С. Від дихання здіймаються стовпи пари, а тренер регулярно потирає грубі долоні. Від літа цього року влада міста почала відновлювати зал — поставили вікна, полагодили дах, але досі немає опалення. Поки ми спілкуємося, в залі чути звук дреля — будівельники прокладають труби до батарей.

Володимир весь час думає, коли нарешті зможе відновити заняття. «Без тренувань важко морально і фізично. Мені дітей бракує. Все життя у русі, а тут різко зупиняєшся. Ніби навіть тупієш від цього», — каже Володимир.

За заняттями скучили і діти — коли восени відкрили набір до школи боксу, телефон тренера не замовкав. До нього вже записалось 40 дітей. Добра частина — молодші за 10 років. Наразі Кириченко тренує їх онлайн.

У жовтні 2023-го його 13-річний вихованець Юнус Саліхов поїхав на Чемпіонат України й здобув срібло. Кириченко тренував його по Zoom — на початку війни підліток з родиною виїхав до Австрії. Володимир складав йому програму тренувань, давав поради і виправляв помилки. Але, звісно, це зовсім не те саме, що займатись наживо в залі.

Раніше кожне тренування він проходив разом із учнями: разом виконували всі вправи, а влітку бігали на Крем'янець. З роками від роботи руки почали нестерпно боліти, а вени — сильно набрякати. Тренер і зараз може показати всі вправи — сідає на шпагат, підтягується і робить виходи на перекладині. Але з кожним роком стає все важче.

Бабель

Увечері центр Ізюму іноді дуже нагадує довоєнний — настільки там багато автівок, неонових вивісок і ліхтарів. Удень будівельники відновлюють пошкоджені багатоповерхівки, бо росіяни зруйнували 80% інфраструктури міста.

Стукіт їхніх молотків зливається з українською музикою, що лунає в Ізюмі з гучномовця. Дітей у місті також набагато більше, ніж було торік. Вони спокійно гуляють напіврозбитими вулицями, заходять у місцеві кафе, які почали працювати. Коли зустрічають тренера, запитують, коли вже на тренування. Кириченко каже: чи не найважче в роботі — коли вкладаєш у дитину душу, а вона кидає спорт. «Від цього тренер ламається», — зітхає він. Але й відновлюється, коли приходять нові діти, із запалом і віддачею.

Навесні 2024 року Федерація боксу проведе черговий Чемпіонат України. Кириченко знову хоче готувати Юнуса, але цього разу — особисто поїхати з ним. Для дітей важливо, щоб на змаганнях тренер був поруч, пояснює він і додає:

«Було б добре на старості літ зробити ще кількох чемпіонів. Це точно справа усього життя».